

[Knud Jespersen.]

i dansk erhvervsliv er der jo ingen, der rigtig ved, hvor dansk det er, idet ejerforholdene somme tider er lidt tvivlsomme. Det, der i alt fald ligger i den OECD-rapport, er i den grad uskyldigt, at man uden at genere forslagsstillerne kunne sige, at det burde være overflødig. Men når så hr. Melchior og andre står op og fortæller, at det vil ødelægge erhvervslivet, synes jeg, man burde gå tilbage til tidligere taler, hvor man har talt om OECD og dens store betydning. Nu kommer der en rapport, der indeholder noget fornuft, og så siger man: Det går sandelig ikke; hvis vi skulle tage fat på det, går det jo helt skævt.

Som sagt mener vi, at det er en fornuftig idé, at vi skal have den fornødne information. Vi mener også, at Danmark skal tage skridt; det kan være den vej, at man går over informationspligten eller monopoltilsynet eller, som vi har foreslået, trustkommissionen. Vi er altså positive og synes, det er lidt af en karikatur, at man, når man normalt roser sig af at være så begejstret for OECD, og så endelig finder noget, der indeholder krav om information og oplysningspligt, så falder på halen og siger: Det går jo ikke. Der er ikke tale om hverken venstreorienteret, socialistisk eller anden form for posekiggeri; der er tale om normalt tilgængelige oplysninger, som er til gavn for forbrugerne og for beskæftigelsen, men det er måske også det, man er lidt bekymret for.

Er det fremgået – jeg regner med, at selv det radikale venstre har forstået det – at vi er positive? Vi synes, det er et overordentlig beskedent forslag.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg deler den overraskelse over, skal vi sige den meget afvisende, skeptiske holdning over for oplysninger, som er kommet til udtryk her. Jeg forstår ikke, at repræsentanter for partier, som i øvrigt påstår, de står erhvervslivet nær, kan indtage en så afvisende holdning over for et problem, som er meget reelt. Oplysninger om virksomheder, deres regnskabsresultater, deres virksomhed i øvrigt er jo ikke odiøse oplysninger og bør derfor også tilgå offentligheden i så vidt omfang som overhovedet muligt. Der er selvfølgelig også her begrænsninger, hvor der kan være særlige hensyn til forretningshemmeligheder, det er en given sag, men at der skal være oplysning om virksomhederne

og deres regnskaber også i større omfang end det nuværende, anser jeg for at være selvindlysende. Også for virksomhedernes egen skyld. For en del af den agitation – også noget af den uberettigede agitation – der drives mod virksomhederne, bundet jo simpelt hen i, at der ikke findes den tilstrækkelige viden om virksomhedernes resultater og deres regnskaber.

Derfor ser man jo også i disse år virksomhederne gøre langt mere ud af regnskabsopgørelserne end tidligere og oven i købet anvende meget detaljerede regnskaber, for nogle virksomheders vedkommende som led i oplysning, PR, over for offentligheden, hvilket jeg synes er en fortræffelig bestræbelse helt igennem.

Man gør erhvervslivet en bjørnetjeneste ved at indtage en sådan pindsvineholdning, som f. eks. både ordførerne for CD og det konservative folkeparti gjorde det.

Svagheden i det nuværende forslag er, at det henviser til en OECD-deklaration. En OECD-deklaration er jo altså ikke andet end en deklaration, har ingen bindende virkninger i medlemsstaterne og har derfor meget begrænsede virkninger, hvilket jeg da godt kan forestille mig at forslagsstillerne er klar over. Derfor er det, det drejer sig om, når det gælder multinationale selskaber, der opererer på tværs af landegrænser, at få vedtaget på international basis nogle virkelig forpligtende retningslinjer for disse selskabers virksomhed.

OECD-deklarationerne hjælper i denne henseende desværre ikke så forfærdelig meget. De repræsenterer et lødigt stykke arbejde, men det, det drejer sig om, er at få vedtaget virkelig forpligtende regler for større regionale områder, og EF er jo her klart i forgrunden. Ministeren omtalte det fjerde direktiv og de regler, der her er givet for virksomhedernes oplysninger.

Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på et forslag, som er fremsat af EF-Kommissionen, det såkaldte syvende selskabsdirektiv, som bygger på det fjerde, men som går et skridt videre. Det siger, at det ikke er nok, at der foreligger de og de oplysninger, konsoliderede fra hvert enkelt selskab, men det skal også være sådan, at grupper af selskaber, og herunder jo typisk de multinationale selskaber, skal give oplysninger om deres virksomhed for det europæiske område som helhed. For europæisk baserede multinationale selskaber er der endvidere tale om, at forslaget stiller krav om, at de